

W tych murach uczą od 100 lat

Historia budynku szkoły Miasta Zgierza
(14 grudnia 1924 r. – 14 grudnia 2024 r.)

1. Szkolnictwo w Zgierzu przed I wojną światową

W XIX wieku Zgierz rozwijał się bardzo intensywnie. Niestety szkolnictwo zgierskie nie nadążało za tym rozwojem. W mieście były zaledwie dwa budynki szkolne: szkoła elementarna przy ul. Strykowskiej 20 (obecnie ul. 3-go Maja) zbudowana w 1834 r. oraz szkoła ewangelicka przy ul. Długiej 33, zbudowana w 1832 r. Inne nowo powstające szkoły lokowano w budynkach czynszowych, gdzie były trudne warunki do nauki. W 1904 r. staraniem fundacji ks. Antoniego Gabryelskiego wybudowano trzeci budynek szkolny przy ul. Berka Joselewicza 2 (obecnie Szkoła Podstawowa nr 4 przy ul. Łódzkiej). W roku szkolnym 1919/1920 w Zgierzu działało 11 szkół podstawowych, z których tylko 4 mieściły się we własnych budynkach, pozostałe były w budynkach wynajmowanych.

2. Rozwój oświaty w Zgierzu po odzyskaniu niepodległości.

Odzyskana w 1918 r. niepodległość niosła ogromne ożywienie na gruncie wychowania i kultury oraz upowszechnienia szkolnictwa. Jednak trudna powojenna sytuacja gospodarcza w rodzinach powodowała, że około 1000 dzieci ze Zgierza nie było objętych nauczaniem podstawowym. Naczelnym zadaniem ówczesnych władz miasta było zapewnienie z jednej strony opieki nad tymi dziećmi: zorganizowanie tanich kuchni, dostarczenie opału na zimę i niezbędnej odzieży, a z drugiej - zachęcenie rodziców do zapisywania tych dzieci do szkoły.

Organem Magistratu odpowiedzialnym za szkolnictwo powszechne był Wydział Szkolny, który odpowiadał za sprawy administracyjne szkół, troszczenie się o stan bazy oświatowej, wyposażenie, kontrolę wydatków oświatowych, realizację przymusu szkolnego oraz opiekę zdrowotną nad uczniami. Nadzór nad Wydziałem Szkolnym sprawował burmistrz Jan Świercz. Sprawy dydaktyczne i pedagogiczne należały do kierowników szkół i inspektora szkolnego.

W dniu 7 lutego 1919 r. został wprowadzony Dekretem Naczelnika Państwa powszechny obowiązek uczęszczania do szkoły dla wszystkich dzieci w wieku od 7. do 14. roku życia. W praktyce przepis ten nie był

dobrze realizowany. Do szkół w Zgierzu uczęszczało około 2500 dzieci. Władze Miasta Zgierza wystosowały apel do mieszkańców, aby bezwzględnie zapisywali swoje dzieci do placówek oświaty. Apel ten okazał się nieskuteczny. Wtedy podjęto działania administracyjne. Rada Miejska w Zgierzu podjęła uchwałę wprowadzającą przymus szkolny, który skutkował karami pieniężnymi wobec rodziców opornych czy zaniedbujących prawo dzieci do oświaty. Krok ten okazał się skuteczny i w ławach szkolnych znalazło się od razu około 3000 dzieci. Dla realizacji wprowadzonego przymusu szkolnego uruchomiono dodatkowo 10 oddziałów szkolnych i opracowano plany inwestycyjne budowy nowych obiektów dla szkół powszechnych.

3. Przygotowania do budowy nowej szkoły.

W dniu 15 kwietnia 1920 r. Rada Miejska w Zgierzu podjęła uchwałę w sprawie wybudowania nowego, własnego budynku szkolnego z przeznaczeniem dla dzieci ze szkół Szkoły Podstawowej nr 1 i Szkoły Podstawowej nr 2. W budżecie roku 1921 zaplanowano na budowę tej szkoły wstępnie kwotę 2 mln mkp¹. Na podstawie tych decyzji burmistrz Jan Świercz rozpoczął poszukiwania projektanta i budowniczych szkoły. Skontaktowano się z uznanym, warszawskim architektem Stefanem Stifelmanem, który miał duże doświadczenie w budowie obiektów oświatowych. Razem ze współnikiem, Stanisławem Weissem, zbudowali w Warszawie wiele kamienic, domów akademickich i instytutów w stylu modernistycznym. Projektant wstępnie opracował dwa projekty budynków, które miały być wzniesione przy ul. Strykowskiej 20 w miejscu istniejącej już szkoły lub przy ul. Wesołej, gdzie mieściła się betoniarnia. Pierwszy projekt uzyskał akceptację Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, a drugi został odrzucony.

Wymogi formalne dla podjęcia budowy nowej szkoły zostały spełnione, jednak samorząd Miasta Zgierza zmienił pierwotne plany. Budowa nowej szkoły przy ul. Strykowskiej wiązała się z koniecznością rozebrania istniejącego budynku szkolnego. Trzeba by znaleźć nowe lokum dla tej szkoły, co było praktycznie niemożliwe. Z tych powodów, w porozumieniu z projektantem, zaproponowano nową lokalizację na obszernej działce miejskiej przy ówczesnej ul. Przejazd 2 (obecnie

¹mkp - marki polskie - waluta obowiązująca od 9 grudnia 1916 roku na okupowanych przez Cesarstwo Niemieckie terenach Królestwa Polskiego, a następnie – obowiązująca w Rzeczypospolitej Polskiej. W wyniku reformy pieniężnej z 29 kwietnia 1924 roku marka polska została zastąpiona przez polskiego złotego [https://pl.wikipedia.org/wiki/Marka_polska].

ul. Musierowicza). Po korekcie projektu i ponownym zatwierdzeniu go przez ministerstwo można było rozpocząć budowę.

Ponieważ budżet Miasta Zgierza nie był w stanie sfinansować samodzielnie tej inwestycji, Magistrat podjął starania o uzyskanie kredytu rządowego na ten cel. Zgierz otrzymał 2 mln mkp na preferencyjnych warunkach: do końca 1925 r. kredyt był nieoprocenowany, a po tym okresie oprocentowanie miało wynosić 5% rocznie. Miasto miało spłacić kredyt do 1936 r. Zabezpieczeniem kredytu były nieruchomości komunalne.

Zgierscy radni zdawali sobie sprawę, że sukces tej budowy zależy od zabezpieczenia właściwych środków finansowych. W dniu 9 września 1920 r. Rada Miejska podjęła uchwałę o zaciągnięciu kolejnego kredytu na budowę szkoły. Pożyczkodawcą był Skarb Państwa, który udzielił pożyczki w wysokości 1,5 mln mkp, oprocentowanej na 5% rocznie, która miała być spłacona w piętnastu rocznych ratach. Niezależnie od tej pożyczki Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego przyznało zgierskiemu samorządowi „zasiłek – dotację” w kwocie 1,5 mln mkp na tę inwestycję.

Na tej samej sesji w dniu 9 września 1920 r. Rada Miejska powołała w drodze aklamacji Komitet Budowy Szkoły pod przewodnictwem Jana Świercza - burmistrza miasta. Komitet ten miał czuwać nad realizacją tej inwestycji.

Do początków września 1920 r. miasto wydało na budowę gmachu szkolnego już około 5 mln mkp. Całkowity kosztorys opiewał na sumę 13 mln mkp. Z uwagi na systematyczny wzrost cen, spowodowany dużą inflacją, władze miejskie zdawały sobie sprawę, że prognoza finansowa tej inwestycji jest wysoce niepewna i należy się liczyć z koniecznością wygosparowania większej rezerwy finansowej. Z tego powodu Rada Miejska upoważniła Magistrat do zaciągnięcia kolejnego kredytu w kwocie 10 mln mkp w Banku Komunalnym. Kredyt ten miał mieć postać 6-procentowych obligacji, a całkowity czas spłaty miał wynosić ponad 27 lat.

4. Budowa szkoły.

Pieniądze na budowę szkoły były wstępnie zabezpieczone, więc w dniu 10 sierpnia 1921 r. formalnie rozpoczęto budowę szkoły.

W dniu 15 października 1921 r. w Gazecie Zgierskiej pojawił się opis realizowanej inwestycji oraz jego wizualizacja. Wizja gmachu była następująca: *„Front budynku zwrócony jest ku północy i wychodzi na ul. Przejazd [obecnie: Musierowicza - przypis red.]. Składać się on będzie z dwóch skrzydeł połączonych wspólnym korpusem, do którego od*

południowej strony przylegać będzie sala gimnastyczna.(...) Sala ta, o wymiarach 17 x 11 metrów, z trzema galeryjkami, w razie potrzeby użyta może być na salę odczytową. W suterrenach sali będzie mieścić się kotłownia (budynek będzie miał centralne ogrzewanie) i pomieszczenie na opał. Budynek szkolny będzie dwupiętrowy, o froncie długości 47 metrów i szerokości 34 metrów. W każdym skrzydle mieścić się będzie jedna szkoła; w jednym - dla chłopców, w drugim – dla dziewcząt. W suterrenach skrzydeł znajdą pomieszczenia: sklep szkolny, szatnie, pokoiki dla czyszczenia obuwia. Na parterze – 2 pokoje nauczycielskie i 6 klas szkolnych. Na I piętrze – 6 klas szkolnych, na II piętrze – 4 klasy szkolne, klasa śpiewu i klasa gospodarstwa domowego. Prócz tego na każdym piętrze są umywalnie i ubikacje. W korpusie łączącym oba skrzydła mieszczą się: w suterrenie – natryski, kuchnia i jadalnia, na parterze – kancelaria dla przełożonego oraz gabinet lekarski oraz dentystyczny, na I piętrze – klasa przyrody i muzeum, na II piętrze – klasa rysunkowa. (...) Budynek szkolny, zakrojony na duża skalę, przystosowany jest do nowoczesnych wymagań pedagogicznych i higienicznych”.

Obok szkoły miał być wybudowany Dom Nauczyciela, w którym nauczyciele pracujący w szkole mieli mieć swoje mieszkania. Wokół szkoły zlokalizowano boiska szkolne.

Interesująco przedstawiała się struktura niektórych wydatków, jakie przewidywał kosztorys budowy szkoły:

- 800 tys. szt. cegieł – 4.8 mln mkp,
- drewno budulcowe – 1 mln mkp,
- belki żelazne – 1mln mkp,
- 10 wagonów wapna – 750 tys. mkp,
- cement – 300 tys. mkp,
- gwoździe – 500 tys. mkp,
- budowa studni – 350 tys. mkp,
- siatka na ogrodzenie – 250 tys. mkp,
- koszty robocizny – 5 mln mkp.

Dodatkowo Magistrat ogłosił konkurs ofert na dostarczenie drzwi i okien do budynku szkoły. Zamówiono 146 sztuk okien ośmioskrzydłowych, 39 sztuk okien czteroskrzydłowych i 60 sztuk drzwi jednoskrzydłowych o ściśle określonych wymiarach.

Od sierpnia 1921 r. do października 1921 r. łącznym kosztem ok. 6 mln mkp zbudowano fundamenty i sutereny; do zimy planowano wznieść „co najmniej” mury do II piętra, a do jesieni 1922 r. oddać gmach do użytkowania.

W rzeczywistości prace budowlane trwały do jesieni 1924 r., kiedy to wykończono przestronny budynek o kubaturze 25 tys. m³, wyposażony w centralne ogrzewanie i instalację wodociągowo-kanalizacyjną.

Po przeliczeniu na nowo obowiązującą w Polsce po tzw. reformie Grabskiego walutę inwestycja kosztowała ponad 400 tys. zł, z czego jedynie 122 tys. zł miasto uzyskało – i to w formie kredytu – z budżetu państwa.

5. Poświęcenie nowego budynku.

W niedzielę 14 grudnia 1924 r. odbyła się uroczystość poświęcenia gmachu. W święcie tym wzięło udział wielu znamienitych gości, w tym: dr Jan Zawidzki – Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego (powołany na to stanowisko zaledwie cztery dni wcześniej; jak odnotowano była to pierwsza wizyta członka rządu Rzeczypospolitej Polskiej w Zgierzu), dr Paweł Garapich – wojewoda łódzki, J. E. ks. bp Wincenty Tymieniecki - ordynariusz łódzki, dr Jan Jarosz – kurator łódzki, Antoni Remiszewski - starosta powiatu łódzkiego, Waclaw Zawadzki – inspektor szkolny powiatu łódzkiego, Jan Świercz – burmistrz Miasta Zgierza oraz wielu innych gości i mieszkańców miasta.

Reprezentacyjny budynek na wiele dekad pozostał piękną wizytówką zgierskiego szkolnictwa i świadectwem perspektywicznego myślenia zgierskich samorządowców.

6. Użytkowanie nowej szkoły.

Formalnie nauczanie w nowym budynku rozpoczęto w dniu 1 stycznia 1925 r. Zgodnie z planem budynek zasiedliły Szkoła Podstawowa nr 1 oraz Szkoła Podstawowa nr 2. Trzeba w tym miejscu pokrótce scharakteryzować obie szkoły.

Szkoła Podstawowa nr 1 powstała w czasie I wojny światowej i mieściła się na strychu Szkoły Podstawowej nr 4. Po wybudowaniu nowego gmachu zasiedliła jego skrzydło wschodnie. Była szkołą męską, siedmioklasową. Na wniosek burmistrza Jana Świercza otrzymała imię wybitnego zgierzanina, Adolfa Pawińskiego. Była to wówczas największa szkoła powszechna w Zgierzu, licząca ok. 700 uczniów i najnowocześniejsza w województwie. Jej kierownikiem z konkursu został Józef Hierowski.

Szkoła Podstawowa nr 2 zorganizowana została też w czasie I wojny światowej, ale w prywatnych kwaterach. Po wybudowaniu nowego gmachu zasiedliła zachodnie skrzydło jako szkoła żeńska, siedmioklasowa i

otrzymała imię Marii Konopnickiej. Jej kierowniczką z konkursu została Zofia Widmańska-Krauze.

Obie szkoły ulokowane w nowym budynku były przedmiotem dumy wszystkich zgierzan. Odwiedzały go liczne wizytacje władz oraz wycieczki. Przykładowy wpis z kroniki szkoły mówi: *„Dnia 28 października 1925 r. przyjechała do Zgierza wycieczka z Łodzi złożona z uczniów klasy IV gimnazjum miejskiego im. Józefa Piłsudskiego pod przewodnictwem nauczyciela pana Lorenca. Ponieważ gmach naszej szkoły przedstawia się imponująco i należy do najładniejszych szkół w okolicy, przeto wszystkie wycieczki kierowane do Zgierza zwiedzają naszą szkołę. Wycieczkę przewodniczył pan Jan Świercz – burmistrz Miasta Zgierza”*. W obu szkołach pracowała śmietanka zgierskich nauczycieli, którzy dali się poznać jako wybitni pedagodzy i wychowawcy.

7. Budynek szkoły w czasie II wojny światowej.

Wybuch wojny w 1939 r. przerwał ten świetny okres. Okupant niemiecki zabronił uczniom i nauczycielom uczęszczania do szkół. W okresie działań wojennych budynek szkół nie został zniszczony, ale zajęty był przez niemieckie wojsko Wehrmachtu. W tym okresie najprawdopodobniej nad zachodnią klatką schodową dobudowano wieżę z balkonem mającą pełnić wojskowy punkt obserwacyjny.

W styczniu 1945 r. po wkroczeniu do Zgierza Rosjan w budynku szkoły mieścił się wojskowy szpital radziecki. Dopiero w kwietniu 1945 r. rosyjski kpt. Mielichow przekazał budynek władzom polskim.

8. Sytuacja po II wojnie światowej.

Z jednej strony nowe władze komunistyczne pragnęły realizować swoje wizje światopoglądowe i oświatowe, z drugiej strony przedwojenni nauczyciele zgłaszali gotowość pracy w szkołach. W budynku szkoły przeprowadzono niezbędne remonty i prace porządkowe. We wschodnim skrzydle uruchomiono pilnie siedmioklasową, koedukacyjną Szkołę Podstawową nr 1, likwidując patrona Adolfa Pawińskiego i zastępując go nowym patronem - Feliksem Dzierżyńskim. W zachodnim skrzydle reaktywowano Szkołę Podstawową nr 2, też siedmioklasową, koedukacyjną, zapominając, że jej patronem była Maria Konopnicka. Cały budynek dostał też nowy adres: ul. Buczka 2.

9. Tworzenie nowego liceum w Zgierzu.

Po burzliwym okresie powojennym w połowie lat pięćdziesiątych nastąpiła w oświacie pewna stabilizacja. Szybko zapomniano o patronie Dzierżyńskim. W roku szkolnym 1953/54 na bazie Szkoły Podstawowej nr 1 powołano szkołę jedenastoletnią z klasami podstawowymi od I do VII oraz z klasami licealnymi od VIII do XI. Miała to być obok Liceum im. Stanisława Staszica druga szkoła licealna w Zgierzu. Organizacja tej szkoły spadła na barki dyrektorki, Elżbiety Śliwy. Dla nauczycieli okres ten był szczególnie trudny. Trzeba było wprowadzić odpowiednią dyscyplinę, aby opanować młodzież ze zróżnicowanych grup wiekowych.

W roku szkolnym 1956/57 w liceum po raz pierwszy odbyły się egzaminy maturalne z języka polskiego i matematyki, które zdało dziesięciu absolwentów, zamykając jednocześnie pierwszy, czteroletni cykl rozwojowy drugiego zgierskiego liceum. Nastąpiły też zmiany dyrekcji: dyrektorkę Elżbietę Śliwę zastąpił dyrektor Władysław Adamski, a jego zastąpiła w 1958 r. dyrektorka Karolina Nowicka.

Rok 1961 zaowocował nowymi zmianami. Ustawa z 15 lipca 1961 r. stanowiła, że liceum ogólnokształcące mogło być samodzielną jednostką organizacyjną. Równocześnie w tym roku zakończono w Zgierzu budowę nowej "tysiąclatki" przy Placu Stu Straconych, do której przeniesiono Szkołę Podstawową nr 1. Od tego czasu w budynku przy ul. Buczka było luźniej: została Szkoła Podstawowa nr 2 i liceum ogólnokształcące.

10. Nadanie imienia liceum.

W roku szkolnym 1962/63 miało miejsce ważne wydarzenie w życiu liceum - odbyło się nadanie imienia szkole i wręczenie sztandaru. Przygotowania do tych uroczystości wymagały dużego wysiłku. W wyniku licznych dyskusji w gronie pedagogicznym i przeprowadzonej wśród uczniów ankiety wytypowano trzy kandydatury patrona szkoły: Joachima Lelewela, Romualda Traugutta i Hanki Sawickiej. W końcowym efekcie dyskusji wybór padł na Romualda Traugutta. Kandydatura ta została zaakceptowana przez władze oświatowe i partyjne.

Uroczystość nadania imienia szkole, która odbyła się w dniu 2 lutego 1963 r. powiązana była z obchodami stulecia powstania styczniowego oraz dziesięciolecia istnienia liceum. Wśród zaproszonych gości w uroczystości tej wzięli udział: prawnuk Romualda Traugutta - pułkownik Andrzej Juszkiewicz oraz przedstawiciele Kuratorium Województwa Łódzkiego, Rady Narodowej miasta Zgierza, przedstawiciele partii oraz delegacje zgierskich szkół i absolwenci liceum. Po pięknych prelekcjach i wystąpieniu dyrektorki Karoliny Nowickiej, został odczytany akt nadania

szkole imienia i wręczony sztandar. Od tego dnia oficjalna nazwa szkoły brzmiała: Liceum Ogólnokształcące im. Romualda Traugutta w Zgierzu.

W roku szkolnym 1966/67 w szkołach podstawowych pojawiła się klasa VIII, a w szkołach średnich zaczął obowiązywać nowy program nauczania, co dotyczyło również Liceum im. Traugutta, w którym pojawiły się klasy od I do IV.

W kolejnym etapie istnienia tej szkoły nastąpiły dwie zmiany na stanowisku dyrektorskim. W roku 1975/76 funkcję tą pełnił Zenon Szumiński, a w latach 1976-79, czyli do końca istnienia tej szkoły, dyrektorem był Władysław Błaszczuk.

Równocześnie w zachodnim skrzydle budynku funkcjonowała ciągle Szkoła Podstawowa nr 2, obsługująca bardzo dynamicznie rozwijające się osiedle 650 – lecia i niemal pękająca w szwach, pracując na dwie zmiany, korzystająca razem z liceum ze wspólnych boisk sportowych, sali gimnastycznej oraz kuchni i stołówki. To sąsiedztwo było uciążliwe dla obu szkół. Często zmieniali się w tej szkole dyrektorzy, których od 1945 r. do 1980 r. było dziesięciu.

12. Likwidacja Liceum.

Trudną sytuację próbowano rozwiązać, proponując połączyć obie szkoły w jeden zespół. Pomysł ten upadł. Równocześnie władze partyjno-rządowe przygotowywały kolejną reformę oświatową, zmierzającą do upowszechnienia, na wzór wschodniego sąsiada, wykształcenia średniego poprzez 10 – letnią szkołę powszechną. Z projektu tego wynikała tendencja stopniowego ograniczania rozwoju liceów ogólnokształcących w Polsce. W Zgierzu wytypowano Liceum Traugutta jako pilotażową wersję realizacji tego zadania. W roku 1976 najpierw ograniczono nabór do liceum, a następnie w roku 1979 zawieszono działalność Liceum Ogólnokształcącego im. Romualda Traugutta w Zgierzu. To zawieszenie praktycznie równało się likwidacji szkoły. Mniej przydatne składniki majątkowe trafiły do Szkoły Podstawowej nr 2, a aktywa liceum, część nauczycieli oraz uczniów z klas III i IV przejęło Liceum Ogólnokształcące im. Stanisława Staszica. Formalnym pretekstem takiego postępowania była rzekomo potrzeba bardzo pilnego remontu budynku szkoły, który nagle okazał się być w fatalnym stanie.

Remont ten trwał prawie dziesięć lat. Prace były wykonywane stopniowo tak, aby zapewnić możliwość w miarę poprawnej pracy Szkoły Podstawowej nr 2, która ostatecznie przeniosła się do wschodniego skrzydła budynku.

13. Utworzenie SLO.

Zmiany społeczne i polityczne zaowocowały w 1989 r. zmianą ustroju, który znów powierzył szkolnictwo samorządom terytorialnym. Rada Miasta Zgierza uchwałą z dnia 2 kwietnia 1992 r. powołała Samorządowe Liceum Ogólnokształcące w Zgierzu, które zaczęło funkcjonować z dniem 1 maja 1992 r. Liceum zajęło miejsce w zachodniej części budynku, który otrzymał też nowy adres: ul. Musierowicza 2, po zakończonym właśnie remoncie całego gmachu. Zgodnie z przeprowadzonym konkursem dyrektorem szkoły został Jan Bartczak, który sprawował tę funkcję przez pięć lat do 31 sierpnia 1997 r. W czasie jego kadencji zmieniono system ogrzewania z węglowo-koksowego na gazowy.

Kadra pedagogiczna Samorządowego Liceum Ogólnokształcącego w Zgierzu, świadoma swojej roli, dobrze przygotowana merytorycznie i metodycznie, od chwili uruchomienia szkoły pracowała nad jej unowocześnieniem oraz takim doбором metod i środków nauczania, aby proces kształcenia stanowił dla młodzieży zasłużone pasmo sukcesów.

14. Nadanie imienia SLO.

Dzień 30 marca 1996 r. stał się znaczącą datą w historii zgierskiej oświaty. Zapamiętany został jako dzień nadania Samorządowemu Liceum Ogólnokształcącemu imienia Romualda Traugutta. Uroczystość ta była świętem uczniów i wychowanków oraz nauczycieli szkoły, bo to na wniosek Rady Pedagogicznej, Dyrekcji i społeczności uczniowskiej Rada Miasta Zgierza uchwałą z dnia 30 listopada 1995 r. nadała szkole imię Romualda Traugutta.

Od dnia 1 września 1997 r. w wyniku konkursu nowym dyrektorem SLO została Dorota Mielczarek.

W roku 1998 zawiązało się Stowarzyszenie Absolwentów i Przyjaciół SLO, które w 2022 r. przekształciło się w Klub Absolwentów „Traugutta”, gromadząc absolwentów szkoły i kultywując, we współpracy z Dyrekcją, tradycję liceum.

15. Reformy oświatowe i rzeczywistość.

Zgodnie z założeniami nowej reformy oświatowej w dniu 1 września 1999 r. we wschodnim skrzydle budynku zostało założone Gimnazjum Nr 1 w Zgierzu, którego dyrektorką została Teresa Gębicka. Powstało ono na

bazie Szkoły Podstawowej nr 2, która formalnie z dniem 31 sierpnia 2002 r. zakończyła swoje funkcjonowanie.

Od dnia 1 września 2007 r. w wyniku konkursu nowym dyrektorem SLO została Ewa Sadlak.

W dniu 1 września 2017 r. w następstwie wprowadzenia kolejnej nowej reformy systemu oświaty zostało zlikwidowane Gimnazjum Nr 1, a młodzież i kadra pedagogiczna tej szkoły zostały przeniesione do Szkoły Podstawowej nr 1.

Od tego momentu w budynku szkoły pozostaje samodzielnie Samorządowe Liceum Ogólnokształcące im. Romualda Traugutta oraz kilka klas starszych ze Szkoły Podstawowej nr 1, jednak w Zgierzu cały obiekt jednoznacznie kojarzony jest z Liceum „Traugutta”.

W latach 2017-2018 budynek szkoły został poddany kompleksowej termomodernizacji, w ramach której wymieniono wszystkie okna i system oświetlenia oraz docieplono wszystkie ściany zewnętrzne. Zmniejszyło to koszty funkcjonowania budynku.

W takim stanie budynek szkoły trwa do dzisiaj, stanowiąc wyjątkowe na skalę Zgierza połączenie dawnej tradycji historycznej ze współczesną nowoczesną placówką oświatową.